

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב והספינה שטה, בוני וקלייד, סהרורים, זיכרונות מאפריקה, הכבוד של פריצי העד, מסע-עסקים של אבא, ראן, ירושלים: זיכרונות מאפריקה, התפוז המכאני ראן, חיפה: מסע-עסקים של אבא, זיכרונות מאפריקה, בוני וקלייד.

תל-אביב:

**** והספינה שטה (סינמה 2, אסילטה): העילית של החברה האירופית מלווה

שחקנית יוסטון מדוע קיבלה אוסקר

למנוחות-עולמים זמרת אופרה אגדתית, סיפור דימויני המאפשר לפליגי הגאון להציץ בסוף המאה ה-19 ולערך חתך תרבותי, חברתי, תיקשורתי ופסיכולוגי של התקופה, רגעים ותמונות שלא יישכחו, והופעה מרנינה של פרדי ג'ונס בתפקיד עיתונאי שאפו בכל.

*** **בוני וקלייד** (לב 2, ארצות-הברית, מוצג גם בפאר, חיפה): הקרנה מחודשת של יצירת-מופת בכיכובם של ורן ביטי ופי דאנווי, אחד הווגות המרתקים ביותר והיפים ביותר שניראו אי-פעם על הבד, הפעם בתפקיד זוג של גנבים מדופלמים, שזכו להערצת ההמונים בשנות ה-20, ואחרי סופן הטראגי הפכו לאגדה.

*** **זיכרונות מאפריקה** (שחף, ארצות-הברית מוצג גם באורה, חיפה ובכפר, ירושלים): הסרט המבוקש ביותר בארץ ובעולם היום, כשגלגלי הקופה מונעים בשמן של שיבעת האוסקרים, אבל הסרט ראוי להערכה, ובעיקר עבודתם של הבימאי סידיני פולאק (אוסקר), הצלם דיוויד ווטקין (אוסקר), השחקנים מריל סטריפ (תפקידה הטוב ביותר, שלא הביא לה אוסקר) וקלאוד מריה בראנדרואר (הגיע לו, אך לא קיבל), ראיות להערכה גם הופעתו הקורנת של רוברט רפורד והופעתם המקסימה של אריות שאינם אלא שחקנים מיקצועיים מחוות-החיות בהלוויד, כל השאר בשמורת-טבע ענקית ברחבי קניה, הכובשת את ליבה של הסופרת קארן בליכסן, שעל זיכרונותיה מבוסס הסיפור.

*** **מסע-עסקים של אבא** (פאר, יוגוסלביה, מוצג גם בקרן-אור, חיפה) ילד מתכנר שעה שאביו מרצה עונשו על אי-הודחה מוחלטת עם סוציאליזם בנוסח סיטו על רקע הנתקנות ממוסקווה, פשיטת-דגל של החלום הקומוניסטי דרך סיפור מישפחתי סוער ועניני החולמות בהקצין של ילד, מתחם את הלב.

*** **הכבוד של פריצי** (לימור המחודש, ארצות-הברית): מי שרצה לראות מדוע קיבלה אנגליקה יוסטון פרס אוסקר על תפקיד-מישהו בקומדיה מבריקה זו — שילך.

יותר מדי

מימי

מים מים (תמוז, תל-אביב, אנגליה): קשה לספור את שלל הקומדיות ששימשו מקור-השראה לדיק קלמנט, בימאי הסרט הזה, אבל כל אלה לא הספיקו, הבעיה עם סרט זה היא בעייתה הנצחית של הקומדיה: קשה להצחיק ברמה שווה לאורך סרט שלם, גם למיקצוענים כמו מל ברוקס או מונטי פיטון.

לכן, יש קטעים בסרט שהם מצחיקים באמת, סאטיריים ואפילו עוקצניים, ויש קטעים אחרים שהם רדודים כמערכון בהצגת בית-ספר, כדאי לציין שהקטעים בהשתתפות הגברות ברנדה ואקאריו וואלרי פרן יורדים אפילו לרמת הנן, ברנדה ואקאריו, קומיקאית מוכשרת, בחרה לה עיתוי לירח-חלב בישראל דווקא עם הסרט הלא נכון, חבל, זו לא הופעתה הטובה בקולנוע.

הסיפור: קאסקארה, מושבה בריטית אי-ישם באיים הקאריביים, סובלת מאבטלה, האבטלה מביאה להירחורי-כפירה, כמובן — הרצון לעצמאות, הבריטים מחליטים שעדיף לפנות את תושבי האי ולנצל את האי, לפי מיטב האופנה האימפריאליסטית, לצורכי ניסויים גרעיניים, אבל המושל, מייקל קיין (בתהליך מדיאג של גידול כרס) מחליט להירתם לעזרת תושבי התמימים של האי, נגד אינטרסים מנוולים של מדינות שונות, כולל צבא של שכיר-חרב צרפתיים וחברתי

להיות באופנה

ספינאל טפ (פריז, תל-אביב, ארצות-הברית): מי זוכר את להקת-הקצב הזו פחות מפורסמת מהביטלס ומהרולינג-סטונס, משהו בסיגנון, הרם והיעלם, זהו אומנם להקה דמויונית שלא היתה מעולם, אבל היו שכמותה רבות מספור, להקות שברחו להם כמה גיוני גועלי נפש וכמה הברקות מילוליות, יצאו לדרך עולות למשך כמה עונות, כשהן מוצאות להן להיט אחד או שניים, ואחר כך שוקעות בחזרה לאלמוניות.

כזו להקה היא ספינאל טפ, שהמציא רוב ריינר, המוכר יותר לצופי המסך הקטן מסיירת הטלוויזיה מיספחה שכזאת כ-ראש כרוב, הרעיון להמציא להקת קצב ולטוות מסביב לה סיפור כעין תיעודי אינו רע כשלעצמו, גם כמה קטעים שבסרט הם משעשעים למדי, בעיקר הקטעים שבהם מתראיינים, בכיכול, חברי הלהקה, ומתבטאים באימרות-שפר קבועות כמעט והתחכמויות שהפכו לסמל המיסחרי של רוב הלהקות מסוג זה, אבל אין בהם די כדי למלא סרט באורך מלא.

גם הסיור האמריקאי שריינר בונה ללהקתו הדמויונית, כדי לתעד אותה, אקובו די עניין ומקוריות, והוא חוזר על עצמו, אבל יש בו בהחלט כמה מצבים אופייניים שזיכירו להקות אחרות וגורל דומה: ההפתעות הלא נעימות ללהקה, המגיעה למקום שבו סר חינה והופעותיה מבוטלות בבושת-פנים;

קפוע-לי ארובי

גופות לוחטים (הוד, תל-אביב, קנדה): זהו סרט מעייף מאוד, שכן, אם יש היום מחלוקת חריפה בין כוהני תרבות-הגוף כאשר לכשרות הבריאותית של המחול הארובי, הרי שלהתבונן במשך שעה וחצי איך נעשה המחול המשעמם הזה על הבד זה באמת מתיש, ייתכן מאוד, שאילו אפשר היה להתבונן בבד תוך כדי חיכוך או ניתורים במקום — זה היה עוזר מכל הבחינות.

מזדבר בסיפור דק מאוד, כמעט כמו מותני הנערה (המעוררים קינאה במידותיהם המושלמות), המופיעה בתפקיד הראשי של מרקדה מוסרית מאוד, בשם סינתיה דייל, גברת צעירה זו, שהיא מורה לריקוד ארובי, מתמודדת על המישרה הנכספת של מעין ג'ין מונדה טלוויזיונית, בתוכנית-בוקר קבועה, כנגד מקפצת מיקצועית אחרת, יפה אבל רעה, האחרונה, מטעמי קינאה ותחרות על לקוחותיהם של מועדון-בריאות ועל בריאותו של מנהל-המועדון — המתחיל למוזל אל הגיבורה הטובה והטהורה — מנסה לנשל את הקונקורנציה מן המועדון שלה, מה לעשות, עד כאן מגיע עומק התסריט.

השיא הוא כמובן תחרות של ניתורים וקפיצות בסיגנון המחול הארובי, עד שהחזק, הטוב והצודק ברוחו ובגופו ניצח.

מייקל קיין וואלרי פרן: הסרט הלא נכון

קידוח אמריקאית.

משנידמה כי במקום נפט יש במקום מים מינרליים, מתחרים כולם עם כולם, והמקום הופך כמעט למרכז העולם: מהפכן מזמר מופיע בקונצרט באומות המאוחדות למען העצמאות, וזהי הזדמנות לקטע המוסיקלי המוצלח ביותר שבסרט, המזמן את ג'ורג' האריסון (המפיק) עם אריק קלפטון ורינגו סטאר ללהיט משותף, על החיקוי המגושם של מארגרט תאצ'ר בידי מורין ליממן אפשר למחול.

מק-קיין, פראנל, גאסט, קאף ושירר — הלהקה

סוכנת-הפירסום הפועלת לפי מירשמים תפורים מראש בצנינות מוחלטת; חברת התקליטים השומרת על ציביון מוסרי נקי של מעטפת התקליט, כדי שלא לטרמד את מכירתו; והנסיין הנואש של כל המעורבים במלאכה לבנות תדמית שתענה על הדרישה המיידית של קהל הקונים המיועד, עם עזרה בכתיבת תסריט טוב יותר וקצת יותר כישרון מאשר בניית סצנות טלוויזיוניות — אפשר היה לקבל תוצאה מרתקת יותר.

סינתיה דייל — בריאות וטוהר

אם זה מזכיר קצת את רוקי, הרי זה לא במיקרה, אבל מאחר שזה כמעט תרעיון היחיד שהסרט הזה, בבימויו של לורנס דייל, נושא עימו, קשה לומר שרעיון עמוק כל-כך ישכנע מישהו לצאת מביתו הנוח, מתאמה אחת למרדנות — כל הכבוד למידות-הגוף, אף לא אחת מהן סובלת מעודף כולסטרול.